

dobu v roce, nikoli trvale. Je-li tomu tak, nelze pochybovati o tom, že v souzeném případě nešlo o dovolené hodiny práce přes čas a že důsledkem toho úmluva o paušalování odměny za nedovolené práce přes čas, i kdyby k ní bylo došlo, byla by nicotná (viz rozhodnutí čí. 12158 sb. n. s. a četná jiná rozhodnutí tamže uvedená). I při nedovolených pracích přes čas může se zaměstnanec domáhati náhrady pro své poškození a pro bezdůvodné obohacení zaměstnavatelovo (viz totéž rozhodnutí). Žalobce opřel svůj žalobní nárok právě o tento právní důvod již v řízení v první stolici. Nižší soudy zamítly žalobu proti žalované v podstatě jen z důvodu, že odměna za žalobcovy práce přes čas byla paušalována a že žalobce nebyl prodloužením zákonné pracovní doby poškozen ve prospěch žalované proto, že mu paušalovaná odměna byla zaplacená. Avšak podle toho, co bylo právě vyloženo, neobstojí tento důvod pro zamítnutí žaloby. Dovolací soud nemůže však rozhodnouti ve věci samé, ježto dosavadní řízení trpí neúplností, neboť při správném posouzení otázky nepřipustnosti paušalování odměny za nedovolené práce přes čas bude třeba, by soud zjednal především skutkový základ pro rozhodnutí, zda tím, co bylo žalobci za jeho skutečně vykonané paušalované práce žalovanou zaplacené, byly tyto práce přiměřeně odměněny čili nic, a aby podle toho bylo rozhodnuto, zdali a pokud byla jimi žalovaná bezdůvodně obohacena ke hmotné újmě žalobcově.

Čís. 14522.

Má-li býti v zájmu neodevzdané pozůstalosti podána žaloba na jednoho z několika správců pozůstalosti, lze udělití pozůstalostní svolení k podání žaloby druhému ze správců. Jde tu o kolisního opatrovníka podle obdoby §§ 272, 280, 282 obč. zák. a o důležitý úkon podle § 145 nesp. říz.

Tento předpis nevyžaduje soudního schválení jen k úkonům tam uvedeným, nýbrž i v jiných případech, kde jde o důležité opatření při správě pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 13. září 1935, R I 652/35.)

Ze tří dětí zůstavitelových byli dva synové ustanoveni společně za opatrovatele a správce pozůstalosti podle § 145 nesp. pat. Do pozůstalosti náležel také dům, na němž bylo vtěleno zástavní právo pro pohledávku K. spořitelny ze zápůjčky. Jeden ze spoludědiců a správců (Rudolf H.) uvedl, že zmíněný hypotekární dluh jest jen formálně dluhem zůstavitelovým a tudíž pozůstalosti dosud neodevzdané, neboť ve skutečnosti jde o dluh druhého správce (Oty H.), který valutu ze zápůjčky obdržel a se zavázal, že bude platiti úroky a anuity, které také do smrti zůstavitelovy platil, ale od té doby již platiti nechce; poněvadž úroky a anuity vzrostly na značnou sumu, spořitelna podala již na pozůstalost žalobu, takže hrozí exekuce, čímž by pozůstalost utrpěla újmu; je tedy nutno, aby byla podána proti druhému správci žaloba, by zmíněnou sumu spořitelně zaplatil. Poněvadž žalobu může podati jen legitimovaný zástupce pozůstalosti, a oba správci jsou zástupci pozůstalosti, z nichž jeden má

býti žalován, navrhuje, aby jemu bylo uděleno pozůstalostní zmocnění k podání žaloby, nebo by byl ustanoven opatrovník ad hoc. Druhý správce se vyjádřil proti návrhu a navrhl, aby i jemu bylo uděleno pozůstalostní schválení k podání žaloby na Rudolfa H. z podobného důvodu. P r v ý s o u d vyhověl prvnímu návrhu a udělil jménem pozůstalosti Rudolfu H., jak praví, »ad personam« pozůstalostní schválení k podání žaloby s tím, že případné útraty sporu ponese navrhovatel sám. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu. D ů v o d y: První soud udělil Rudolfu H. pozůstalostní schválení k podání žaloby »ad personam«, nikoliv jako přihlášenému dědici s tím, že případné náklady sporu neponese pozůstalost, nýbrž Rudolf H. sám. Tu jde o rozpor, neboť k tomu, by žaloval pro svoji osobu a na své risiko, nepotřebuje Rudolf H. pozůstalostního schválení. Je-li pozůstalost spravována dvěma dědici a jeden z nich jedná proti jejím zájmům, má učiniti pozůstalostní soud jiné opatření na př. zproštěním dotyčného dědice úřadu správce, nikoli však zmocniti druhého správce, by žaloval správce, který se proti zájmům pozůstalosti provinil.

N e j v ý š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Jde o zřízení kolisního opatrovníka pozůstalosti, protože jeden ze správců má býti v zájmu pozůstalosti žalován, a o udělení svolení k vedení sporu. Tento návrh jest odůvodněn v období §§ 272, 280 a 282 obč. zák. a v § 145 nesp. pat., neboť zvláštního zástupce je tu pro kolisi zájmů třeba, a podle stálé soudní praxe jest podle § 145 nesp. pat. nutné soudní schválení nejen k úkonům tam uvedeným, nýbrž i v jiných případech, kde jde o důležité opatření při správě pozůstalosti. Věc se má v podstatě právě tak, jakoby měla býti správci pozůstalosti žalována třetí osoba; i v takovém případě by bylo třeba svolení pozůstalostního soudu; v souzeném případě však k tomu přistupuje ještě, že má býti žalován jeden ze spolusprávců, takže tu není k žalobě oprávněného zástupce pozůstalosti a nutno jej soudem ad hoc zřídit. První soud návrhu vyhověl a udělil Rudolfu H. pozůstalostní svolení k podání žaloby. Jak z návrhu, tak z usnesení prvního soudu jest vidno, že schválení bylo uděleno jménem pozůstalosti. První soud dodal, že žalobní legitimace a pozůstalostní schválení byly dány Rudolfu H. ad personam (nikoli jako přihlášenému dědici), a že »případná povinnost k náhradě útrat stihne Rudolfa H. a nikoli snad pozůstalostní majetek«. Z toho neprávem vyvodil rekursní soud, že chce-li Rudolf H. žalovati osobně a nikoli jako dědic, není k tomu třeba pozůstalostního zmocnění. Běží o zájem pozůstalosti, která by mohla přijíti ke škodě. Obmezení v příčině případných útrat nic nemění na tom, že zmocnění k vedení sporu bylo uděleno za pozůstalost; obmezení to bylo učiněno právě v zájmu pozůstalosti, aby snad bezúspěšným sporem nepřišla ke škodě a týká se ovšem jen osobně Rudolfa H. Názor rekursního soudu, že jest věcí pozůstalostního soudu, aby učinil vhodná opatření v zájmu správy pozůstalosti, jestliže jeden ze správců nejedná v zájmu, nýbrž proti zájmu pozůstalosti, jest mylný, neboť nejde tu o zanedbání povinností správce, nýbrž o tvrzený osobní dluh spolusprávce, jež tento neuznává.